

Những điều còn lại

Chiang Mai những ngày tháng 4...Hoa hoàng điệp nở vàng những con phố, cánh hoa rơi rụng đầy gốc cây. Nắng xuyên qua những vạt lá, hắt xuống đường, làm lấp lánh thêm những cánh hoa vàng. Những chiếc xe máy thông dong đi trên đường, người ta ung dung qua lại trên phố. Tôi lặng ngồi trong một quán café .Rồi tự nhiên tôi bật khóc ngay giữa chỗ đông người. Không sao ngăn được nước mắt ngừng rơi. Những cảm xúc dồn nén bao nhiêu ngày qua bỗng vỡ òa, tôi bật khóc thành tiếng, rồi nước mắt cứ thế tuôn rơi. Tôi thấy trái tim mình như tan ra, lòng đau đến mức thắt lại..

Lúc ấy, có người bước đến chạm nhẹ vào vai tôi. Tôi ngẩng mặt lên thì thấy một chiếc khăn đưa về phía tôi. Tôi liếc nhìn chàng trai thì thấy anh mỉm cười, anh ra hiệu bảo tôi hãy lau nước mắt đi. Tôi vì thế mà càng òa khóc nức nở. Anh kiên nhẫn ngồi đợi cho đến khi tôi không còn khóc nữa thì đưa cho tôi chai nước và bảo ” Phải bổ sung nước sau khi khóc “. Tôi cầm lấy chai nước, uống một hơi dài. Rồi vừa lau nước mắt vừa nói cảm ơn anh.

- Cô thất tình à? Chàng trai quay sang hỏi tôi

- Sao anh biết? Tôi nấc lên.

- Tôi chỉ đoán thôi. Tại thấy cô đi du lịch một mình. Lại khóc ngay chỗ đông người.

Tôi nén nước mắt vào trong, ngăn cho chúng không rơi xuống. Một buổi chiều , khi cơn mưa rào đi ngang qua con phố nhỏ, tôi và Huy bước đi bên nhau trên con đường ướt đầm. Chúng tôi đang nói với nhau những chuyện vu vơ, những chuyện không đầu không cuối thì bỗng nhiên Huy đột ngột dừng lại làm tôi suýt nữa va vào anh ấy. Anh ấy nhìn vào tôi và nói ” Chúng ta chia tay đi. Sẽ không giống như tất cả những lần trước, khi tôi dọa sẽ chia tay nếu Huy định bỏ học, nếu anh ấy trượt kì thi vào lớp tài năng, lần này, chia tay là chia tay thật. Tôi biết điều đó khi nhìn vào mắt Huy. Tôi cứ hỏi anh vì sao,có phải anh đã yêu người khác, hay tôi đã làm sai điều gì. Chúng tôi không hề cãi vã giận hờn, tình yêu của chúng tôi, tôi đã nghĩ là vẫn đang rất tốt đẹp. Huy bảo rằng, tôi không phải là người có lỗi, cũng không phải vì sự xuất hiện của người thứ ba, mà chỉ là tự nhiên anh ấy thấy mình không còn yêu tôi nhiều

nữa. Chỉ là như thế thôi. Cơn mưa ngang qua...Huy bước đi,còn tôi thì cứ đứng đấy nhìn theo bóng dáng Huy khuất dần, rồi bật khóc. Nước mắt hòa vào làn mưa. Thế là chia tay. Tình yêu 5 năm kết thúc bằng một câu như thế ” Anh không thấy mình còn yêu em nhiều nữa.”

Tôi không gọi điện cho Huy , cũng không tìm gặp anh những ngày sau đó nhưng cứ tự hỏi vì sao anh lại nói chia tay, vì sao anh không còn yêu tôi nữa...

- Tôi và bạn gái cũng vừa chia tay nhau. Chúng tôi đã hứa sẽ trở thành bạn bè tốt của nhau ngay cả khi không còn là người yêu nữa .Tại sao phải trở thành người xa lạ khi mà chúng tôi đã từng yêu thương nhau rất nhiều, khi mà đối với nhau, chúng tôi đã từng rất quan trọng. Là bạn bè cũng tốt, như thế, chúng tôi vẫn là gì đó của nhau. - Anh bỗng nhiên nói với tôi điều đó, như thế chúng tôi thân thiết đến mức có thể chia sẻ với nhau mọi chuyện.

- Chúng tôi thì không thể như thế. Bởi vì, bây giờ mỗi lần nghĩ về anh ấy tôi vẫn bật khóc, vẫn thấy rất đau lòng. Rồi một ngày nào đó, chúng tôi sẽ quên nhau, không còn nhớ gì về nhau nữa... Chúng tôi còn có rất nhiều việc muốn làm cùng nhau, những nơi muốn đến.

Rồi chúng tôi không nói gì, chỉ lặng im lặng ngồi nhìn xa xa. Tôi đang nhớ Huy, còn anh chắc cũng nghĩ đang nghĩ đến người ấy. Chúng tôi có những nỗi lòng riêng mà không cần nói ra cũng có thể hiểu được. Tôi quay sang anh ấy, hỏi anh liệu có muốn đến nơi này với tôi không? Anh ngạc nhiên nhìn tôi ,những vẫn mỉm cười gật đầu đồng ý.

Xe tuk tuk chở chúng tôi đến trại nuôi voi ở ChiangMai.

Tôi ngằm nhìn say mê những con voi đang chậm rãi bước đi , những con voi nghịch ngợm, dùng vòi hút nước rồi phun khắp nơi rồi đắm mình trong vũng bùn.

- Một con voi có thể sống trung bình từ 60 đến 80 năm đấy. Voi mẹ mang thai con khoảng 22 tháng thì mới sinh ra. Chúng luôn sống gần nhau theo bầy đàn, bảo vệ cho nhau, chăm sóc cho nhau, thậm chí là cho con voi khác bú nếu cần thiết.Chúng rất thích bơi, và chúng bơi rất giỏi, ngay cả bơi ở biển. Tôi bất giác nói những điều mình đã từng được nghe.

- Cô có rất nhiều hiểu biết về loài voi?

- Chúng tôi hay đến công viên để nhìn ngắm những con voi ở đó. Anh ấy hay kể với tôi về loài voi, anh ấy bảo, sau này sẽ cùng nuôi một con voi trong nhà. Tôi bất giác mỉm cười khi nghĩ đến điều đó. Vì Thái Lan có rất nhiều voi, nên chúng tôi đã định đến đây cùng nhau. Vậy mà, tôi chỉ đến đây có một mình..

- Cô thích những con voi là vì cô thích hay là vì anh ta thích nên cô thích?

- Tôi không biết! Nhưng tôi thích voi lắm, chúng tôi luôn mong muốn có được một con voi của riêng mình.

Chúng tôi cứ ngồi lặng lẽ bên nhau như thế cho đến khi những tia nắng cuối cùng của ngày rơi xuống, vỡ tan trên mặt đất. Chúng tôi chia tay nhau... Anh tiếp tục cuộc hành trình của mình đến Ấn Độ, tôi trở về Việt Nam ngay sau ngày hôm đó. Chúng tôi không hứa hẹn ngày sẽ gặp lại, cũng không hỏi số điện thoại hay địa chỉ để liên lạc. Chúng tôi tạm biệt nhau với một nụ cười. Thật là tốt vì chúng tôi đã gặp nhau ở đây, trong hoàn cảnh này và cùng nhau vượt qua những khó khăn khi bị tổn thương tình cảm.

Tôi ngỡ tưởng là thế giới đã vỡ ra tan thành từng mảnh sau những nỗi đau, nước mắt, những lần chia tay. Vậy mà sau tất cả, trời vẫn rất xanh và nắng vẫn vàng. Trái đất vẫn quay, như tôi vẫn phải tiếp tục cuộc sống của mình, ngay cả khi không có Huy. Tôi cũng không còn tự hỏi mình vì sao anh nói chia tay nữa, thi thoảng anh ấy vẫn hiện hữu trong từng nỗi nhớ, khi mọi thứ xung quanh cứ luôn gợi nhắc tôi về anh ấy. Tôi đã thấy trái tim mình không còn tổn thương sâu sắc như lúc Huy nói chia tay nữa.

Thế rồi, một ngày, Huy hẹn gặp tôi. Anh bảo, muốn đèo tôi lòng vòng quanh Hà Nội bằng xe đạp, vì có lần tôi đã muốn thế, nhưng anh chưa làm cho tôi được. Lúc Huy đến đón tôi, tôi bật cười khi thấy anh ngồi trên chiếc xe đạp bé tí, chân tay anh thì dài loằng ngoằng vụng về chẳng biết để đâu.

- Lên xe đi, anh sẽ chở em đến những nơi mà em muốn đến. Đây là quà chia tay của anh đấy. Huy vừa nhìn thấy tôi thì đã lên tiếng trước.

- Anh đừng có làm tôi ngã đấy. Tôi nói với Huy thế, rồi ngồi lên xe.

Huy dồn sức ghì bàn đạp, chiếc xe xiên vẹo lăn bánh rồi lao nhanh trên đường. Tôi ngửa bàn tay ra đón gió, cảm giác một luồng sức mạnh vô tình luồn qua từng kẽ tay. Gió thổi làm mái tóc tôi rộn lên thích thú. Tôi nói vào gió :

- Huy à, thật là thích quá!

- Thích không? Anh sẽ tăng tốc nhé ! Huy nói át cả tiếng gió.

Anh dồn lực vào đôi bàn chân, gồng mình đạp nhanh, chiếc xe lao vun vút. Chúng tôi cười rộn ràng. Bất giác, tôi ôm lấy Huy, dựa đầu vào vai anh..Gió đã ào ạt mang chúng tôi đến với nhau, rồi lại bất ngờ đẩy chúng tôi về những nơi nào xa lắm.. Huy đèo tôi khắp các phố phường Hà Nội, chúng tôi đi trên những con đường chúng tôi đã đi, đến những nơi chúng tôi đã từng đến. Cả một nỗi nhớ ủa về trên phố, Hà Nội rộng lớn là thế mà nơi nào cũng có dấu chân của tôi và hình bóng của anh. Chúng tôi đã cùng nhau đi qua những mùa cây thay lá, những mùa hoa sữa trắng xóa một góc trời, những mùa cây xanh lá rợp bóng mát con đường, những mùa mưa phùn ướt những lối đi..

Huy dừng lại trước quán ăn ở trường đại học của chúng tôi. Tôi và Huy đang nhớ lại kí ức của 5 năm trước,lần đầu tiên chúng tôi gặp nhau, cũng là ngày chúng tôi iêu nhau. Tất cả đang hiện lên rõ ràng trước mắt chúng tôi như một bộ phim. Hôm đó, chúng tôi có buổi giao lưu với sinh viên khóa dưới. Chúng tôi cùng đi hát hò và ăn uống sau khi chương trình giao lưu ở trường kết thúc. Lúc tôi đang ngồi trong quán ăn thì Huy mỉm cười nhìn tôi “Chị à, mình yêu nhau đi.” Tôi còn chưa kịp phản ứng gì thì Huy đã bất ngờ hôn tôi...

Tôi cứ luôn tự hỏi tình yêu kết thúc rồi, vậy thì nó sẽ đi đâu? Người ta sẽ cất nó vào trong tim hay sẽ ném nó vào một góc ngách nào đó? Có phải thời gian trôi đi, tình yêu sẽ bị lãng quên và biết mất hoàn toàn ? Có lẽ là tình yêu không biết mất đi khi nó kết thúc, nó đi vào trong mỗi con người chúng tôi và là chúng tôi của bây giờ. Là một tôi mạnh mẽ hơn và là một anh chín chắn, trưởng thành hơn. Tình yêu hề không thay đổi, chỉ có chúng tôi là đã thay đổi thôi. Chúng tôi không đi cùng nhau nữa, là vì chúng tôi không còn iêu nhau đủ nhiều để có thể nắm chặt tay nhau. Chỉ thế thôi...

Huy đèo tôi về nhà, chúng tôi chia tay nhau trước con ngõ vào nhà tôi..

- Đây là điều cuối cùng anh có thể làm cho em... Anh xin lỗi em..nhiều..Huy nói xong,rồi quay xe dắt đi.

- Huy à, tôi gọi tên anh. Cảm ơn anh đã thật lòng yêu tôi trong suốt 5 năm qua. Cảm ơn anh đã thật lòng nói không còn yêu tôi nữa. Từ khi quen anh, tôi đã học cách thích những gì anh thích, đọc những gì anh hay đọc, đi đến những nơi anh hay đến, làm những gì anh hay làm. Ban đầu, tất cả những điều đó chỉ là vì anh thôi, nhưng dần dần sau đó, tôi thực sự thích những gì mình đang làm. Cảm ơn anh đã mang đến cho tôi những điều thật mới mẻ, mà nếu không yêu anh, tôi sẽ chẳng bao giờ biết. Cảm ơn anh đã bước vào cuộc sống của tôi và ở lại trong tim tôi.

Huy chạy lại ôm lấy tôi thật chặt.

- Cảm ơn em đã luôn ở bên anh trong suốt thời gian qua và trở thành nguồn động lực mạnh mẽ của anh. Nếu không có em, chắc anh đã bỏ học thật ,không thể tốt nghiệp và trở thành bác sĩ như thế này. Cảm ơn đã vì đã khiến anh trưởng thành và chín chắn hơn. Cảm ơn vì anh đã gặp em và yêu em.

- Vì chúng ta đã từng yêu nhau và đã từng trân trọng nhau. Nên chúng ta hãy nghĩ về nhau với những điều đẹp đẽ nhất nhé. Để trái tim chúng ta được bình yên đón nhận những tình cảm mới, để chúng ta thật sự yêu thương và trân trọng những người sau này trong cuộc đời chúng ta. .

Tôi đẩy nhẹ Huy ra khỏi cái ôm” Anh về đi nhé”. Huy nhìn tôi rồi chậm chậm dắt xe .

- Anh đừng quay đầu lại. Hãy cứ bước đi đi. Rồi chúng ta sẽ gặp lại nhau ở phía trước. Như những người bạn.

Huy bước đi,còn tôi thì cứ đứng đấy nhìn theo bóng dáng Huy khuất dần, nhưng không khóc như lần chia tay. Tôi chỉ mỉm cười,lòng thấy nhẹ nhàng đến lạ. Tôi quay lưng, bước về phía ngõ nhà mình thì từ một con ngõ khác, một chàng trai xuất hiện :

- Sao anh lại ở đây?

- Tôi vừa mới chuyển đến đây. Còn cô?

- Tôi sống ở đây.

- Chuyển đi đến Ấn Độ của anh thế nào?

- Tuyệt! Anh cười, ở đó, tôi không gặp cô gái nào thất tình nữa.

Tôi bật cười. Ánh đèn vàng hắt xuống con ngõ nhỏ. Có những ánh mắt vừa va vào nhau rất đổi dịu dàng.

Lê Cát